

At befri den muslimske Prometheus fra fangenskab:

Den Islamiske Renæssance var en Dialog mellem Civilisationer

af Hussein Askary

Det er ikke denne rapports formål at hengive sig til teologiske diskussioner, og heller ikke planer for samfundsreformer i muslimske lande, selv om disse er nødvendige anliggender, der må tages alvorligt af politiske og religiøse ledere i disse nationer. Formålet er at opmuntre både muslimer og ikke-muslimer til at undersøge og finde inspiration i den Islamiske Renæssances storslåede Guldalder til at løse nutidens dilemmaer. Selv om jeg er muslim gennem min tro, islam, så tror jeg på et sekulært samfund og på at leve i en moderne nationalstat, hvor tros- og religionsfrihed er alle givet. I moderne tider er anvendelsen af religion til politiske formål, eller at forvandle politik til en skygge af religion, opskriften på en katastrofe.

23. november 2015 – De muslimske nationer og verden har været fanget i en forfærdelig tilstand af kaos, blodsudgydelse og vanvid. Terrorangrebene i Paris den 13. november, såvel som også de angreb, der rent faktisk næsten er blevet en daglig foreteelse i store dele af Sydvestasien og Nordafrika, og som udføres af folk, der hævder at kæmpe for den islamiske tro og »muslim ummah« (et kollektivt navn for alle muslimske folkeslag), har bragt verden nærmere en global religionskrig.

I virkeligheden er det overvældende flertal af ofrene for de såkaldte islamiske terrorgrupper, såsom Islamisk Stat i Irak og Levanten (ISIL), al-Qaeda og andre, selv muslimer. »Islam er blevet kapret« er en almindelig udtalelse, som ytres af muslimer over hele verden, og som misbilliger og fordømmer det, som disse terroristorganisationer begår i islams navn. I Vesten associeres ordene islam og muslim i stigende grad med krig og terrorisme.

Men verden i dag har ikke råd til at falde i den samme fælde, der bragte sådanne ulykker over den menneskelige civilisation som Korstogene fra 1099-1291, der, sammen med Mongolernes invasioner, resulterede i den Globale Mørke Tidsalder; og heller ikke de religiøse krige i Europa fra 1492, der ikke ophørte, før man i 1648 underskrev den Westfalske Traktat. For at forhindre dette er der visse spørgsmål, der må løses omgående:

- 1) Hvad er kilden til den nuværende krise?
- 2) Hvad er dens ophavsmænds formål, og;
- 3) Hvordan kan det standses, så verden og menneskeheden, med deltagelse af muslimer som borgere i deres respektive nationer, kan tage et nyt spring i den evolutionære proces?

Vi må finde ud af, hvad det er for ideer, der kan inspirere hele generationer af muslimer og ikke-muslimer, der enten er direkte ofre for disse religionskrige, eller som, under presset fra ødelæggelsen af deres nationer gennem ulovlige krige, økonomiske sanktioner og geopolitiske manipulationer, kunne blive potentielle rekrutter for sådanne destruktive kræfter som IS og al-Qaeda, f.eks.

Der er tydeligvis subjektive årsager, der kommer internt fra de muslimske samfund, som må diskuteres kritisk og korrigeres. Men vi bør ikke lade os narre til at tro, at dette alene kan transformere verden. Den nuværende verdensorden, der er domineret af de transatlantiske magter, er selv hovedophavet til denne krise, og må standses og forandres.

Nøglen til krisen

Denne »u-orden« har bragt verden den »jihadistiske« militante kamp, der blev skabt af de anglo-amerikansk-saudiske efterretnings-tjenester i den afghanske krig 1980-1989, de anglo-saudiske angreb den 11. september [2001] på USA, invasionen og ødelæggelsen af Irak i 2003, og af Libyen i 2011, samt den nuværende, forfærdelige krig mod Syrien, der er anstiftet og støttet af sådanne allierede til USA, Storbritannien og EU som Saudi Arabien, Tyrkiet og Qatar. Der er her, nøglen til den aktuelle krise findes.

Dette geopolitiske instrument er nu blevet til en svøbe, der truer hele civilisationen med sin nihilistiske og sataniske anskuelse af mennesket som et blodtørstigt uhyre. Den »pragmatiske« anvendelse af disse bestialske redskaber fortsætter ulykkeligtvis stadig i regionen i dag. Det samme gælder for destabiliseringen af Rusland gennem tjetjenske oprørere, og for Kina gennem de militante uighur-kæmpere, og som for dem begge gælder, at de nu er involveret i krigen i Syrien imod regeringen i Damaskus og til støtte for ISIL og al-Nusra Front (al-Qaeda) og andre terroristgrupper, der har kapret islams navn og forvandlet det noget, der er totalt i modstrid med det, som det virkelig var i den Islamiske Renæssances æra.

Sådanne ideologer som Samuel Huntingtons og Bernard Lewis' ideologi med »Civilisationernes Sammenstød« falder inden for den samme bestialske kategori. Deres påstand, at Kina, Den islamiske Verden og Vesten uundgåeligt vil støde sammen og ikke kan sameksistere som ligeværdige og samarbejde om økonomisk, videnskabelig og kulturel udvikling, er afsløret som værende falsk af Renæssancens indsats, som nedenfor illustreret.

Virkeligheden i det muslimske samfund mellem det ottende og det trettende århundrede var ikke altid rosenrødt og fint. Borgerkrige, blodige magtkampe og intriger var en almindelig tingenes tilstand. De fleste af magthaverne og deres akademikere, rådgivere, videnskabsmænd og borgere erkendte imidlertid og var enige om, at *kundskab var magt*. I dag er den islamiske verden blevet trukket ned i en blodig, politisk og religiøs kamp, mens kundskab og kærligheden til visdom har fået en plads på bageste række. Mange muslimske nationer i dag oplever en tilstand af kulturel og økonomisk stagnation, for ikke at sige en decideret degeneration.

Det, som de vestlige, bestialske ideologer og politikere som Dick Cheney og Tony Blair har til fælles med deres modparter i Saudi Arabien, ISIL og al-Qaeda, er processen med at dehumanisere individer og grupper. Det er ingen tilfældighed, at mange af ISIL's irakiske, militære topledere er tidligere irakiske soldater og officerer i den Republikanske Garde og i specialstyrker, som, efter invasionen af Irak i 2003, blev fængslet og tortureret af amerikanske og britiske styrker på den mest utænkkelige og ydmygende måde på sådanne berygtede steder som

To af hovedrepræsentanterne for »u-ordenen«: Tidl. vicepræsident Dick Cheney og daværende kronprins Sultan af Saudi Arabien, under et møde i 1990.

Abu Ghraib-fængslet og Camp Bucca. Det var her, at selve lederen af ISIL, Abu Bakr al-Baghdadi, blev fængslet af de amerikanske styrker i Irak i 2004.

Disse fængsler blev, ligesom andre CIA-opererede fængsler over hele planeten, de centre for rekruttering og hjernevask, der producerede en ny generation af massedråbsmænd, der, nøjagtig som deres fangevogtere og de, der torturerede dem, anså enhver, der ikke var på deres side, for at være mindre end menneskelige og mere som et dyr eller et insekt, der kunne knuses, lemlæstes eller brændes i koldt blod. Intolerance er nøgleaspektet af denne bestialske mentalitet.

Denne mentalitet har fortilfælde i islamisk historie, hos sådanne teologer som det fjortende århundredes Ibn Taymiyyah, der er den afgørende inspirationskilde til den saudiske Wahhabi-bevægelse og dens skabelser, al-Qaeda og ISIL (se appendiks).

Hvilket menneskesyn?

Efter en lang periode med udvikling under det, der kan kaldes Islamisk Civilisations Guldalder (ottende til trettende århundrede), dykkede den østlige, islamiske civilisation ned i en langvarig, mørk tidsalder efter de mongolske horders første ødelæggelse af Baghdad i 1258. De muslimske regioner rejste sig ikke efter dette, før efter Anden Verdenskrig. Denne Mørke Tidsalder fejede hen over Centralasien, Iran, Irak og Levanten, samt Tyrkiet. Egypten og Nordafrika blev også dybt berørt af denne proces. Islamisk civilisation overlevede i Al-Andalus (Spanien) en lille tid endnu, frem til 1492.

Hvis verden overlever den nuværende krise, med en kombineret indsats fra BRIKS-nationerne og kloge folk i vesten, er det nødvendigt, at den muslimske verden reflekterer over sin historie og formål med at eksistere, og over de mest lysende aspekter af sin arv for at kunne mønstre den kulturelle og moralske styrke, som den har mistet af både subjektive og objektive årsager.

Billedet af mennesket i Koranen (*Quran*) er ikke anderledes end billedet i kristendom eller jødedom. Menneskelige væsener er skabninger med særlige karaktertræk, der adskiller dem fra alle andre skabninger gennem den fortjeneste at være blevet skabt »i Guds billede«, som i den jødisk-kristne tro, eller at »Allah blæste sin egen ånd ind i Adam« (Surat al-Hijr, 15:29 *Hellige Koran*). Menneskeslægten arvede også herredømmet over Jorden (Surat al-Baqara 2:20 *Hellige Koran*), som Skaberens skabende repræsentant på Jorden, som Skaberens selv havde lært al eksisterende kundskab (2:31 *Hellige Koran*), og mennesket påbydes at udvikle den.

Lige fra begyndelsen af islams budskab understregede Profeten Mohammed og »Åbenbaringen« af *Quran* betydningen af læsning eller fremsigelse. »Iqra'« [læs, fremsig eller proklamere] var, iflg. islamiske traditioner, det første bud, som Mohammed modtog gennem »Åbenbarings« ærkeengel Jibril (Gabriel). I en i sandhed Prometheus-ånd modtog Profeten Mohammed efter sigende disse ord:

- 1) Læs, i Herrens navn, der skabte –
 - 2) skabte mennesket af klæbrigt ler.
 - 3) Læs/proklamer: Og din Herre er gavmild, –
 - 4) Han, som lærte os at bruge pennen.
 - 5) Lærte mennesket det, han ikke kendte.
- (Surat al-'Alaq eller vers 96, *Hellige Koran*).

Der er også en talemåde/tradition (Hadith), der tilskrives Profeten Mohammed – hvis autenticitet bestrides af nogle, men som er vidt udbredt i selv tidlige islamiske bøger – der siger: »Søg kundskab, selv om det er i Kina! At søge kundskab er enhver muslims pligt.« Dette er et signifikant træk ved det tidlige islamiske samfunds understregning af at søge kundskab og visdom, og som er roden til den massive kulturelle, videnskabelige og økonomiske evolution, der fandt sted i det islamiske »imperium« i disse århundreder.

Det er velkendt, at Profeten Mohammed var en handelsmand, der i 25 år af sit tidlige live rejste til Yemen fra Mekka om vinteren for at møde købmænd fra Asien og Østafrika, og til Syrien om sommeren for at møde købmænd fra Levanten, Persien og Rom – og endda dem fra Indien og Kina, der var kommet via Silkevejen. Hans kundskab om disse folkeslags traditioner og kulturer reflekteres i *Quran* og Hadith (tradition). Den vægt, der blev lagt på et kundskabsbaseret samfund, var en hovedårsag til den Islamiske Renæssance. En anden årsag var erkendelsen af kundskabens universalitet, som gjorde det muligt for muslimerne at assimilere enorme kundskabsområder fra alle tænkelige kulturer, som de kom i kontakt med, uden nogen fordomme. De kunne derfor bringe videnskaberne, filosofi, teknologi osv. fra Kina, Indien, Persien, Grækenland og Afrika sammen i én smeltedigel og institution.

Referencen til Kina var ikke blot en metafor. Diplomatiske relationer med Kina var etableret mindre end tyve år efter Muhammeds død. Hans ledsager Saad ibn Abi-Waqqas besøgte den kinesiske kejser af Tang-dynastiet i 650. Ifølge forfatteren Yusuf Abdel Rahman

»respekterede den kinesiske kejser Yung-Wei islams lære og anså den for at være forenelig med Konfucius' lære«. For at vise sin beundring for islam, godkendte Kejseren etableringen af Kinas første moské, efter sigende Huai-sheng Moskeen i Guangzhou. Denne moské findes stadig der i dag. Selv om historien om Waqqas' besøg ikke er solidt dokumenteret, så viser beviserne, at moskeen blev bygget i det syvende århundrede.

Silkevejen: Et oldtidsbillede af fremtiden

Der består et intimt, sammenflettet forhold mellem oldtidens Silkevej og islamisk civilisation og dens dialog med Øst og Vest. Lykkeligvis giver nutidens fremkomst af strategien med den Nye Silkevej, med Kina og ligeledes dets allierede i BRIKS-konstellationen, Rusland og Indien, som spydspids, atter engang et håb om, at den voldelige og ødelæggende spiral kan omstødes. Snarere end »Civilisationernes Sammenstød« kan en »Dialog mellem Civilisationer«, som den tidligere iranske præsident Mohammad Khatami udtrykte det, eller en interessernes harmoni blandt nationer og det, som præsident Xi Jinping har kaldt en »win-win«-strategi, forfølges.

Den antikke Silkevej, og i særdeleshed den Nye Silkevej, må anskues som medier for opbygning af civilisation. Som Helga Zepp-LaRouche, præsident for Schiller Institutet (og »Silkevejsladyen«, som hun nu kendes som i Kina), har gentagne gange understreget, og som mine kolleger i *Executive Intelligence Review* og jeg selv har illustreret konceptet med »udviklingskorridoren«, – så handler den Nye Silkevej ikke om overførsel af varer fra punkt A i øst til punkt B i vest, eller omvendt. Det samme var gældende for antikkens Silkevej.

Silkevejen er snarere et medium for videnskabelig, teknologisk og kulturel udveksling og et middel til at bringe nye redskaber til folkeslagene langs med ruten mellem A og B til at forbedre deres produktivitet, deres kreativitet og således deres levestandard. Dette gør det til gengæld muligt for dem at anvende deres særlige lokale eller nationale kultur og kreativitet til at opfinde og skabe nye redskaber, som de kan give tilbage til de andre samfund langs samme rute.

Inkorporeringen af nye teknologier

Det, som det muslimske samfund gjorde fra det ottende til det trettende århundrede, med visse op- og nedture, med den kinesiske teknologi med papirfremstilling fra træmasse eller andre cellulosefibre, er et af de mest lysende eksempler på denne kulturelle transformationsproces.

Inden for realøkonomi, dvs. fysisk økonomi, som Lyndon LaRouche har lært fra sig, er en af nøglemetoderne at regne ud, hvordan indførelsen af en ny teknologi eller et nyt videnskabeligt princip i en del af den økonomiske proces forøger produktiviteten af systemet som helhed. Papirfremstilling er en sådan teknologi, hvis udbredelse (gennem islamiske samfund) hen over tre kontinenter skabte så massive virkninger i det menneskelige samfund, at det vil tage mange år og mange eksperter for at måle dens indvirkning på det menneskelige sam-

funds produktivitet i løbet af de forgangne elleve århundreder.

Arabisk var ligeledes *lingua franca* fra det ottende til det trettende århundrede, fra Centralasien og hele vejen gennem Sydvestasien og Nordafrika til Spanien. Indførelsen af papirfremstilling fra Kina til denne udstrakte, transkontinentale kultur gjorde en yderligere assimilering og udbredelse af kundskab mange gange lettere, billigere og hurtigere.

Historien om opfindelsen og udbredelsen af papir er en vidunderlig historie om, hvordan kinesiske, indiske, persiske, arabiske og europæiske kulturer samarbejdede direkte eller indirekte for at hæve menneskets fundament af kundskab, kultur og økonomi.¹

Fordelene ved papir er, at det er fleksibelt, lettere absorberer blæk, ikke vejer meget og er billigere. Bureaukrater i regeringen i det islamiske imperium opdagede, at tekster og segl, der var skrevet eller printet på papir, var meget vanskelige at fjerne eller forfalske. Købmænd på Silkevejen foretrak kreditpapirer og checks frem for guld og sølv, som udgjorde en sikkerhedsrisiko.

En anden vigtig karakteregenskab er, at papir kan fremstilles overalt i verden, uafhængigt af klima eller geografi. Det, man har brug for, er cellulose, som er den af alle naturligt forekommende, organiske sammensætninger, der findes i størst overflod, og dertil ferskvand, både til fremstillingsprocessen og ligeledes til vandhjul til at producere energi til papirmøllerne. I Centralasien, Irak, det østlige Syrien og Egypten var alle disse elementer til rådighed og var med til at etablere verdens største papirmøller mellem det ottende og trettende århundrede.

Islam og Tangdynastiet: Et sammenstød frembringer en ny kultur

Tangdynastiet i Kina opnåede toppunktet af fremgang, men også af politisk og militær ekspansion, sent i det syvende århundrede e.Kr. og frem til midten af det ottende århundrede, som ansås for at være imperiets Guldalder. Dets hovedstad Chang'an (nuværende Xi'an) havde det største indbyggertal i hele verden, med omkring 800.000 til 1 million indbyggere i 760'erne. Kinas totale befolkning anslås at have været omkring 50 millioner.

Denne kendsgerning gjorde det muligt for dynastiet at opbygge en massiv hær, for hvilken det lykkedes at ekspandere imperiets indflydelse mod vest ind i Centralasiens tyrkiske steppe, og som dominerede og fik gavn af handelen på Silkevejen. Mange små kongedømmer og byer betalte skat til Tangkejseren og skabte rigdom fra den frugtbare Ferghana-dal, der fik vand fra Syr Daryafloeden, som i dag er fælles for Kirgisistan, Usbekistan og Tadsjikistan.

Maqamat al-Hariri Library, illustration by Yahya al-Wasiti, Baghdad 1237
Lærde i et Abbaside-bibliotek.

Samtidig havde det islamiske Umayyade-kalifat (660-750 e.Kr.) ligeledes ekspanderet både mod vest i hele Nordafrika og ind i den Iberiske Halvø og mod øst, hele vejen til Trans-oxanien, (dvs. hinsides floden Oxus). Med opkomsten af Abbaside-dynastiet, der væltede Umayyaderne i år 750 e.Kr., kolliderede de islamiske og kinesiske imperier frontalt i denne region. Et stort slag, Slaget ved Talas i Talas-floddalen (i nutidens nordøstlige Kirgisistan) fandt sted i juli 751, og i hvilket den enorme kinesiske hær blev besejret med store tab. Det rapporteres, om end det ikke er bekræftet, at tusinder af kinesiske fanger blev taget i forvaring af muslimerne, inklusive mange håndværkere, herunder »papirmagere«.

Slaget ved Talas satte en stopper for Tangdynastiets ekspansion mod vest. Men interessant nok, så var begge imperier interesseret i at fortsætte den kommercielle udvikling langs Silkevejen, og også i samarbejde om sikkerhed, da begge sider anså de lokale tyrkiske stammer for at være en trussel i grænseegnen mellem de to imperier. Ifølge den kinesisk-muslimske historiker Bai Shouyi fortsatte diplomatiske missioner og udveksling af gaver, med tretten missioner mellem 752 og 798.

An Lushan-opstanden, et vendepunkt

Den mest dramatiske udvikling, der bragte Kina og den islamiske verden nærmere hinanden, var imidlertid den assistance, som den muslimske Kalif Abu Jaafar al-Mansour (grundlægger og bygger af Bagdad i 767) gav Tangkejseren for at konfrontere den katastrofale An Lushan-opstand. An Lushan var en kinesisk general, der

¹ Bloom, Jonathan M., Paper before Print, The History and Impact of Paper in the Islamic World, Yale University Press, 2001.

stammede fra Sogdian (Centralasien). Denne opstand, der begyndte i 755, sluttede til fordel for Tangdynastiet i 763.

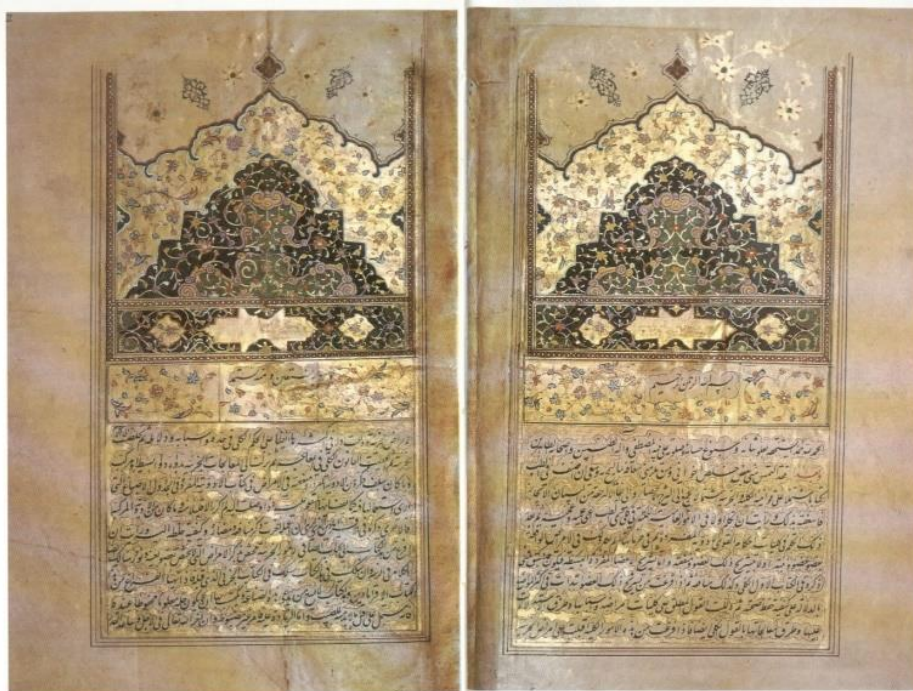
Et afgørende øjeblik opstod, da An Lushans oprørere indtog hovedstaden Chang'an i 756 og tvang mange af byens indbyggere og Kejser Suzong til at flygte mod øst. Da henvendte Kejser Suzong sig til al-Mansour for at bede om hjælp, og denne sendte 5.000 (nogle kilder siger 25.000) arabiske tropper for at hjælpe den kinesiske Kejser. De var med til at genindtage hovedstaden og drive oprørerne tilbage. Mange af disse muslimske soldater blev i Kina og siges at være ophav til Hui-muslimerne i Kina. Muslimske købmænd fortsatte ligeledes med at rejse til Kina, og udbredelsen af [den muslimske] lære blev på det tidspunkt tolereret af Tangkejserne, der var influeret af Konfucius.

Dette samarbejde førte til tættere kulturelle udvekslinger, der ansporede til den videnskabelige og kulturelle revolution, som blev til den Islamiske Renæssance.

Bagdad-renæssancen

Under Haroun al-Rashids søn, kalif al-Ma'muns regeringstid (regerede 813-33) blev Bagdad transformeret til at være det globale videnskabelige og filosofiske »forskningscenter«. Ethvert betydeligt videnskabeligt eller filosofisk manuskript fra enhver del af verden, og skrevet på et hvilket som helst sprog, ville have fundet vej til Visdommens Hus, der blev oprettet i Bagdad af al-Ma'mun. Her ville det blive oversat, studeret, kopieret, gentaget (dersom det drejede sig om en opdagelse eller et eksperiment) og udbredt uden nogen restriktioner. Dette er i sig selv en betydningsfuld historie, som jeg behandlede i min rapport, »Bagdad, 767-1258 e.Kr.: Smeltedigel for en Universel renæssance«². Den trans-kulturelle dialog og berigelse, der opnåedes inden for videnskaberne, musik og filosofi, og desuden inden for økonomiske aktiviteter såsom arkitektur, hydraulik og navigation gennem nye kartografiske metoder, nåede et fuldstændigt bjergtægende niveau i denne æra og blev fremmet gennem indførelsen af papirmagerteknologien fra Kina, og af udvidelsen af Silkevejen.

Græsk geometri og matematik blev sammensmeltet med det indiske talsystem (såkaldte arabiske tal) i Visdommens Hus af Mohammad ibn Musa al-Khawarizmi (i latiniseret form, Algoritmi), som var fader til algebra, og hvis navn i dag er udødeliggjort i termen *algoritmer*. Græske og persiske bøger om lægekunst blev oversat og

Ibn Sinas berømte kanon.

udviklet til et helt nyt system for lægeuddannelse af sådanne videnskabsmænd som Abu Ali Ibn Sina (Avicenna), hvis bog *Al-Qanun fil Tib* (Lægekunstens Kanon, der blev færdig i 1025) var hovedlærebogen i hele den islamiske verden og endda i det middelalderlige Europa i århundreder. Kunsten at komponere jordisk og himmelsk sfærisk kartografi, der inkorporerede græske og kinesiske metoder, blev forfinet og udbredt fra Bagdad og til mange egne af verden.

Det vigtigste aspekt af denne massive udvikling er, at det blev udført som fællesprojekter mellem mange kulturer, religioner og nationer uden fordomme. Ibn Sina var persisk, Al-Khawarizmi var tyrkisk, og Qusta ibn Luqa, den vigtigste oversætter af græske og latinske manuskripter i Visdommens Hus, var en melkitisk kristen af græsk herkomst. Men de arbejdede alle i Bagdad og talte arabisk. En af de morsomste ironier i denne henseende er, at den mand, der først kodificerede og samlede al arabisk grammatik i en enkelt bog *Al-Kitab*, var Sibawayh (665-696), som var en perser.

Sibawayh (hvis navn betyder »æbleduft« på farsi) blev født i Persien, men da han endnu var barn, flyttede hans familie til Basra, i Irak. Han flyttede senere til Bagdad for at slutte sig til det blomstrende, videnskabelige samfund der. Hans lærer i Basra var Al-Khalil al-Farahidi, en musiker og lingvist, der var den første til at kodificere og nedskrive hele det metriske system i arabisk poesi, og som også skrev bøger om fonetik og udtale.

Det største Abbaside-bibliotek blev bygget i Bagdad i 991 af en persisk minister under kalif Bahaul-Dawla, ved navn Sabur ibn Ardashir. Det omfattede flere end 10.000 bind, der spændte over en række videnskabelige områder. Det var imidlertid i Spanien, at det største af alle biblioteker blev bygget, i Cordoba, under Kalif al-Hakam II's regeringstid (regerede 961-76), en efterkommer af

² EIR, 18. oktober 2013.

http://www.larouchepub.com/eiw/public/2013/eirv40n41-20131018/46-55_4041.pdf

Umayyaderne. Al-Hakams hovedinteresse var bøger, og han begyndte at samle på bøger, da han var teenager, og fik undervisning af tidens bedste lærde. Al-Hakams bibliotek omfattede 400.000 bøger. Alene kataloget over bogtitler skal have fyldt 44 bind. Den lærde ekspert, Jonathan Bloom, siger, at selv om disse antal skulle være overdrevne, »så ville biblioteket, om det blot havde været en tiendedel af dette, have været halvtreds gange større, eller mere, en noget bibliotek inden for kristendommen«. Desuden var dette bibliotek i Cordoba, og dem i Toledo, tilgængelige også for fremmede. Muslimske, jødiske og kristne lærde, astronomer, fysikere og teologer ville mødes i særlige læsesale i biblioteket for at diskutere og drøfte. Senere, i Egypten under Fatimide-dynastiet (det tiende og ellefte århundrede), blev et lignende bibliotek bygget, med biblioteket i Bagdad som model, og næsten lige så stort som det i Cordoba.

Økonomisk betydning

Mange af de videnskabelige opdagelser, der blev gjort i de videnskabelige institutioner, blev også indarbejdet i samfundets økonomiske udvikling. At forsyne byerne og landbrugsområderne med ferskvand krævede massive infrastrukturprojekter, såsom kanaler, vandhjul, hydrauliske systemer til at hæve og transportere vand til byerne, osv. Videnskabsmænd som Banu Musa-brødrene, der boede og arbejdede i Visdommens Hus i Bagdad, konstruerede mange maskiner til at pumpe og transportere vand. Deres værker blev transskriberet og udgivet i bøger. Fremmet af tilgængeligheden af papir i de islamiske lande udbredtes andre håndværk – metalarbejde, keramik og især tekstiler – »for kunstnere kunne udfærdige tegninger på papir, som håndværkere kunne anvende i deres arbejde«. Dette blev mest effektivt anvendt inden for arkitektur, fordi de gentagne mønstre, der er karakteristisk for islamisk arkitektur, kunne overføres via mønsterbøger.

Handel, der havde udviklet sig massivt takket være landbrugs- og industriudvikling i islams tidlige århundreder, trivedes. Den islamiske verden fra Indus og Centralasien og til Pyrenæerne i Europa, var et »fællesmarked«. Købmænd, der rejste over lange afstande med deres varer, foretrak ikke at medbringe guld- eller sølvmonter på rejsen. Papir-kredit, såsom remburs (*Suftaja*) og checks (oprindeligt fra det persiske *Sakka* eller arabiske *Sakk*), blev brugt i udstrakt grad i Silkevejens handelscentre, og i Afrika og Middelhavsområdet. Kopier af disse blev fundet blandt Geniza-papirerne, der refererer til opdagelsen i slutningen af det nittende århundrede i Genizah (hebraisk for lagerrum) Ben Ezra-synagogen i Gamle Cairo, Egypten, af en samling bestående af næsten 300.000 manuskripter.

Interiør fra Den store Moske i Cordoba, bygget af 'Abd al-Rahman I i 786-787 e.Kr.

Overførsel til Europa

Ud over græsk filosofi og videnskab, der blev oversat tilbage fra arabiske bøger, lærte europæerne for det meste om den Islamiske Renæssances fremskridt fra det islamiske Spanien.

Ulig de byzantinske kristne havde de spanske og franske kristne et fuldstændigt andet syn på islam og arabisk. Hvad der er vigtigere, så begyndte kristne teologer på en indsats for at oversætte arabiske bøger. Peter den Ærværdige, der var abbed for Benediktinerklostret i Cluny, Frankrig, besøgte Spanien i flere år og vendte hjem i 1141. Peter kommissionerede oversættelsen af mindst fem større bogværker, inklusive *Quran*, fra arabisk til latin.

En anden vigtig person i den islamisk-kristne dialog var Ramon Llull (latin: Raymundus Lullus). Han blev født i 1231 i Palma, Mallorca, som var under det kristne kongedømme Aragoniens kontrol. Han rejste rundt i det muslimske Spanien og Nordafrika og lærte arabisk for at studere og oversætte arabiske teologers og filosofers værker. Selv om Peters mission til formål havde at tilbagevise islams »vranglære«, og Llulls hensigt var at konvertere muslimer til kristendommen, så ændrede de begge den europæiske kritik af islam fra at se på den udefra og til at studere den indefra, gennem at oversætte og læse de originale værker.

Inspireret af Frans af Assisi kom Llull til den konklusion, at muslimer, jøder og kristne tror på de samme »iboende egenskaber« hos Gud Skaberen, og at man bør henvende sig til muslimer gennem fornuftig argumentation og dialog, og ikke gennem våbenmagt. Kardinal Nicolaus af Cusa argumenterede på lignende måde i sin banebrydende bog fra 1453, *De Pace Fidei* (Om Troens Fred), kort tid efter, at ottomanerne invaderede Konstantinopel. Llull havde talt for betydningen af lingvistisk uddannelse ved de store universiteter i Europa. Det skyldtes delvist hans indflydelse, at Koncilet i Wien beordrede skabelsen af fakulteter i hebraisk, arabisk og kaldæisk (aramæisk)

ved universiteterne i Bologna, Oxford, Paris og Salamanca, så vel som ved Pavehoffet.

Historien om den Islamiske Renæssance bør være en kilde til inspiration for alle dem, der, alt imens de kæmper imod bestialiteten i sådanne sataniske magter som ISIL og deres herrer, og kæmper for at etablere fred, samtidig tænker på deres samfunds og nationers fremtid. Hvordan vil en verden af åbenbart forskellige kulturer, religioner og traditioner komme sammen for at skabe noget fælles, smukt og storslået?

Som Lyndon LaRouche beskrev sagen med sine medarbejdere for nylig, så er et uddannet samfund et, hvor, selv om det store flertal ikke selv er genier, så har samfundet visse kvalificerende intellektuelle og moralske evner, og de ved, at de må se op til historiens og nutidens genier og vandre i deres fodspor. De største muslimer i renæssancens periode så hen til de store genier i andre kulturer, som grækerne, og lærte af dem – men frembragte i processen deres egne genier. Vi bør alle se op til dem og vandre i deres fodspor.

Appendiks:

Wahhabisme og Ash'arisme

Den højest rangerende Wahhabi-person i Saudi Arabien, Muftien, og formand for det Øverste Ulama-råd (gejstligt), Abdul-Aziz bin Abdullah al-Asheikh, beskrev handlinger for fundraising og støtte til den oprørske Frie Syriske Hær som *jihad* under islamisk lov, fordi det syriske regime, siger han, er *kafir* (blasfemisk eller frafaldent). Da det imidlertid kom til fredelige protester i Saudi Arabien fra dem, der krævede økonomisk og politisk retfærdighed, erklærede han imidlertid disse for at være onde.

Dette er et typisk eksempel på Wahhabi-gejstlighedens diskriminerende adfærd, der altid står på Husets Sauds side. En tidligere Mufti, Abdul Aziz bin Baz, blev spurgt om muslimer, der bærer kors og andre udsmykninger; han erklærede det for at være en synd. Da han imidlertid blev spurgt om Kong Fahd, der bærer Det britiske Imperiums Jernkors, som han fik af Dronning Elizabeth II, der slog ham til britisk æresridder i 1987, svarede bin Baz, at »hvis Wali al-Amr (muslimernes regent) anser det at bære korset er til gavn for den muslimske nation, så kan det ikke anses for at være en overtrædelse«!

Denne idé med, at »regenten over den muslimske nation« ikke kan tilskrives nogen fejl var en kunstig skabelse af teologer, der af Umayyade-kongerne i begyndelsen af det ottende århundrede blev brugt til at opnå immunitet for at undertrykke folket og dræbe muslimske modstandere, for at få og bevare magten. De manipulerede de følgende vers fra *Quran* som en blankocheck til deres regime: »Oh I, der har troet, adlyd Allah og adlyd Budbringeren og myndighederne iblandt jer« (Surah Al-Nissa, vers 59).

Al-Ash'ari

En af de mest udtalte af sådanne teologer var Abu al-Hasan al-Ash'ari (875-935), spydhovedet imod den Islamiske Renæssance. Hans opfattelse var, at Allah er Skaberens af alt, der eksisterer, og både onde og gode gerninger, som menneskene gør, er således forudbestemt af Guds vilje. Det onde, som regenten gør, er således ikke hans egen skabelse, men Guds, og hvis folk forsøgte at ændre dette onde, ville de begå en synd imod Guds vilje!

Denne anskuelse var det modsatte af Mu'tazilaskolen, der krævede en fornuftsmæssig metode til fortolkning af *Koranen* og fremførte, at Skaberens guddommelige påbud kan forstås af den menneskelige fornuft, og at fornuft må være det endelige kriterie for at bedømme godt og ondt.

Al-Ash'ari, der begyndte som elev af Mu'taziliterne, vendte sig imod dem i 912 og udgav sin bog *Afklaring af Religionens Grundlag*, i hvilken han argumenterede for en absolut bogstavelig fortolkning af *Koranen* i et klart angreb på Mu'taziliterne. Mu'taziliterne var blevet en stærk filosofisk og videnskabelig skole under den tidlige Renæssance i Basra og Bagdad i det ottende århundrede.

Al-Ash'ari angreb f.eks. deres anskuelse, at Guds reference til, at han »så, hørte, havde hænder, 'sad på tronen' osv.« skulle være metaforer. Han hævdede, at Gud

vittrigt har sådanne fysiske attributter, fordi det er, hvad *Koranen* siger.

Som en del af seljukkernes magtovertagelse i Bagdad hævede **Nizam-ul Mulk al-Tulsi** (1018-92), den seljukiske vizir (minister) under sultan Alp Arslan, ash'arierne til en fremtrædende position i Bagdad, med overtagelse af Shafi'i Sunni-sekten samtidig med, at de underminerede de andre sunni-sekter og skabte en sekterskrid i Bagdad. Han etablerede den teologiske Nizamija-skole, den institution, hvorfra der senere fremkom en teolog, Abu Hamid al-Ghazali (1111-58), der lancerede det endelige og mest fatale angreb på den Islamiske Renæssances videnskab og filosofi.

Hans bog, *Ødelæggelsen af filosoffer*, er udelukkende rettet mod at ødelægge de filosofiske tanker hos Ibn Sina (980-1037), den Islamiske Renæssances største, muslimske videnskabsmand og filosof, samt dennes forgænger al-Farabi. Al-Ghazalis inkquisition blev et værktøj til ødelæggelse af rationel tænkning og pressede samfundet ud i mystisk fundamentalisme. Den samfundsmæssigt og økonomisk svækkede og splittede islamiske stat blev et let bytte for de venetiansk kontrollerede korsfarere, og senere for den mongolske invasion.

Ibn Taymiyyah

Taqi al-Din Ibn Taymiyyah, der blev født under den mongolske besættelse i 1263 i Harran (nu det sydlige Tyrkiet), er i dag blevet den teologiske hovedkilde for Wahhabi, Salafi og de jihadistiske takfiri-grupper. Ibn Taymiyyah var inspirationskilden for Abdul-Wahhab, sådanne stiftere af det egyptiske Muslimske Broderskab som Sayyid Qutb og Hassan al-Banna, og senere for hovedprædikanten for det afghanske Mujaheddin, Abdullah Azzam, og Osama bin Laden. Ikke alene prædikede han den ekstremt bogstavelige fortolkning af *Koranen*, men han blev også en Fatwa-fabrik for bevæbnede grupper og politiske ledere af sin tid, der var villige til at bruge ham i deres magtkamp.

Han prædikede total ikke-tolerance over for kristne og jøder og brugte offentlige henrettelser og lemlæstelse for den mindste kritik af religionen eller mistanke om kætteri. Han erklærede mange muslimske sekter for at være værre end de vantro, som f.eks. alawiterne og shia, og sagde, at de burde fjernes fuldstændigt fra Jordens overflade. Mange ledere af ISIL, al-Qaeda, al-Nusra og sådanne »moderate« syriske oprørsgrupper som Islams Hær, bruger hans fatwa'er imod alawiter og shia'er til at fange og halshugge alle dem, de kan få fat i. ISIL brugte en af Ibn Taymiyyahs fatwa'er til at retfærdiggøre, at den jordanske pilot Muath al-Kasasbeh offentligt blev levende brændt, for eksempel.

Ibn Taymiyyah, der i saudiske og andre salafistiske skoler kaldes Sheikh al-Islam (Islams store sheik), er en af hovedkilderne til teologisk uddannelse i Saudi Arabien og saudisk sponsorerede, religiøse skoler i hele verden.